

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Roman Sądej

SSA del. do SN Dorota Wróblewska (sprawozdawca)

w sprawie **D. W.**, oskarżonej o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 29 stycznia 2013 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w S.
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego

p o s t a n o w i ł:
uwzględnić wniosek i przekazać sprawę do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w W.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w S. zwrócił się z inicjatywą do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy oskarżonej innemu sądowi równorzędnemu - Sądowi Rejonowemu w W., motywując to stanem jej zdrowia. Jak wskazano w treści wniosku, oskarżona w pismach nadsyłanych do sprawy podnosiła, iż stan jej zdrowia i wynikające z niego trudności z poruszaniem się, uniemożliwiają stawiennictwo w Sądzie Rejonowym w S. Wobec tego dopuszczono dowód z opinii biegłych z Uniwersytetu Medycznego w W., w której stwierdzili, że obecny stan zdrowia oskarżonej nie stanowi medycznego przeciwwskazania do uczestnictwa w czynnościach procesowych w sądzie w W., jednakże ze względu na stwierdzone schorzenia przeciwwskazane są podróże oskarżonej z miejsca zamieszkania w W. do Sądu Rejonowego w S. Jednocześnie we wniosku

zaznaczono, że z uwagi na adres zamieszkania oskarżonej, sprawa powinna być przekazana Sądowi Rejonowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w S. jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie. Trafnie wskazano w nim, że z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości sprawa powinna zostać rozpoznana przez inny sąd równorzędny.

Jakkolwiek bowiem nie ulega wątpliwości, że instytucja określona w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, zaś odstępianie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości, to właśnie w przedmiotowej sprawie przesłanka powyższa zachodzi w sposób rzeczywisty. Kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości” uzasadniające skorzystanie z właściwości delegacyjnej na podstawie art. 37 k.p.k. przejawia się nie tylko w realnym zagrożeniu obiektywizmu w orzekaniu w zakresie odpowiedzialności karnej, lecz także w sytuacji rzeczywistego zagrożenia sprawnego i szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego, realizującego ustawowy postulat rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

W interesie dobra wymiaru sprawiedliwości leży zatem dopuszczenie odstępstwa od zasad wyznaczających właściwość sądu również wtedy, gdy odstępstwo to doprowadzi do usunięcia niepożądanego sytuacji, która z powodu stanu zdrowia oskarżonej mającej obowiązek stawienia się na rozprawę w sądzie właściwym, stanowi przeszkodę do wydania w sprawie orzeczenia końcowego.

Podzielić więc należy pogląd wnioskującego Sądu Rejonowego, że stan zdrowia oskarżonej stanowi przeszkodę do rozpoznania sprawy przed tym Sądem, a niewątpliwie dobrem wymiaru sprawiedliwości w ujęciu art. 37 k.p.k. jest także potrzeba skutecznego spowodowania przeprowadzenia procesu, co byłoby mało realne, bądź zupełnie niemożliwe z uwagi na stan zdrowia oskarżonego, bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2012 r., III KO 13/12, LEX nr 1163346).

Dlatego też, mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

